

KAIKEN SE
WSOY
PAAVO KESTÄÄ
ARHINMÄKI

Paavo Arhinmäki

**KAIKEN
SE KESTÄÄ**

Maajoukkuekannattajan tunnustukset

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© PAAVO ARHINMÄKI JA WSOY 2021

ISBN 978-951-0-46306-2

PAINETTU EU:SSA

Sisällys

ENSIMMÄINEN LUKU

»Mihin sä Paavo olet menossa?» 7

TOINEN LUKU

»Gullit esiin!» 13

KOLMAS LUKU

Pienin askelin kohti Pohjoiskaarretta 20

NELJÄS LUKU

Gut und Billig 38

VIIDES LUKU

»Tämä bussi ei ole menossa Mustamäen torille.» 51

KUUDES LUKU

»Tapahtui mitä tahansa, pysykää bussissa.» 65

SEITSEMÄS LUKU

»Eteenpäin on menty, lopussa saatiin kulma.» 75

KAHDEKSAS LUKU

»Kaikki on mahdollista, kaikki on vielä omissa käsissä.» 86

YHDEKSÄS LUKU

»Not good enough to score.» 111

KYMMENES LUKU

»Normal football fans» 128

YHDESTOISTA LUKU

Kehysriihestä Gijóniin 144

KAHDESTOISTA LUKU

Kaikkien aikojen kärsinnät 158

KOLMASTOISTA LUKU

»Panem et circenses» 180

NELJÄSTOISTA LUKU

Toivo herää 206

VIIDESTOISTA LUKU

»Minun pitää mennä hoitamaan yksi työhomma.» 224

KUUDESTOISTA LUKU

Keski-ikäisen pitch invasion 244

SEITSEMÄSTOISTA LUKU

»Kuin seurajoukkue» 273

ENSIMMÄINEN LUKU

»*Mihin sä Paavo olet menossa?*»

Olympiastadionin portilla järjestyksenvalvoja kysyi, mitä minulla oli muovikassissa. Avasin sen ja kerroin sisällön: »Kaksi kaljapulloa ja pieni viskileka.» Järjestyksenvalvoja totesi, ettei pulloja periaatteessa saanut tuoda stadionille. Kohautin olkapäitäni ja totesin, että ainahan meillä oli ollut lämmikettä mukana ja nyt oli vielä harvinaisen huono keli. Järjestyksenvalvoja oli samaa mieltä.

Vettä tuli niskaan kaatamalla. Eteläpäädyssä pysyimme kuitenkin lämpiminä hyppimällä, huutamalla ja pientä lämmikettä naukkailemalla. Myös Suomen jalkapallomaajoukkueen peliesitys lämmitti mieltä. Olimme ensimmäistä kertaa saavuttamassa jotain, olimme pääsemässä MM-jatkokarsintaan.

Tanssimme ja lauloimme riemusta. Suomi johti peliä. Nyt pelattiin jo varsinaisen peliajan viimeistä minuuttia ja Suomi hyökkäsi. Mika-Matti Paatelainen veti. Pallo kimposi unkari-laispelaajan jalasta yli päätyrajan. Erotuomari antoi kuitenkin kulmapotkun sijasta maalipotkun. Jari Litmanen protestoi keltaisen kortin arvoisesti. Unkari sai tuomarivirheen vuoksi vielä viimeisen mahdollisuuden lähteä hyökkäykseen, kun ottelukello kääntyi lisäajalle.

Unkari sai vapaapotkun 40 metristä. Pallo pomppi Suomen muurin kautta päätyrajan yli. Vielä viimeinen kulmapotku Unkarille. Pelattiin jo aivan viime hetkiä, kun Unkarin pelaaja lähetti keskityksen Suomen rangaistusalueelle. Ensin palloon osui unkarilainen, sitten suomalainen ja sitten taas unkarilainen. Sen jälkeen neljä seuraavaa kosketusta palloon olivat suomalaisten, ja lopulta pallo oli omassa maalissa. Suoraan silmiemme edessä, eteläpäädyssä.

Koskaan ennen en ole ollut todistamassa, miten hiljaa yli 30 000 ihmistä voi olla. Valtava meteli katkesi kuin veitsellä leikaten ja muuttui täydelliseksi hiljaisuudeksi ja tyrmistykseksi. Ihmiset jäähmettyivät. Oli kuin aika olisi hidastunut ja sadepisarat kasvaneet entistä suuremmiksi.

Sitten kaikki reagoivat, kukin omalla tavallaan. Joku alkoi rikkoa penkkejä, toinen hakata sateenvarjoa rikki, ja parhaat kaverit tappelivat keskenään. Minä yritin juosta kentälle. Juoksuradalla järjestyksenvalvoja nappasi minut kiinni, ja kaaduimme yhdessä tartanille. Järjestyksenvalvoja oli kaverini. »Mihin sä Paavo olet menossa?» hän ihmetteli. En tiennyt silloin enkä tiedä vielääkään. Se oli minun rektioni järkytykseen, yrittää juosta jonnekin.

Kaikilla oli oma tapansa reagoida pettymykseen. Jo silloin Olympiastadionilla toimi kentänhoitajana vanha koulu- ja pelikaverini Jani Kurvinen. Pelin päätyttyä hän keräili kentältä tavaraa. Kurvisen mukaan kentältä löytyi muun muassa kymmeniä kännyköitä, täysin solmuun väännettyjä sateenvarjoja sekä kenkiä. Kännykät eivät olleet tuolloin yhtä edullisia eivätkä varsinkaan yhtä yleisiä kuin nykyään. Silti niitä lensi kentälle kymmeniä. Entä kenelle tulee mieleen repiä kenkä

jalasta ja heittää se kentälle? Varmaan oli kiva tallustella kotiin paljain jaloin ja litimärkänä kylmässä säässä, tappio niskassa.

Samaan aikaan jotkut kaatoivat katsomon alla olleita myyntikärryjä ja kivittivät Unkarin pelaajabussia ja poliisi-autoja. Itse lähdin raitiovaunulla kotiin. Täydessä raitiovaunussa joku huusi: »Ei haittaa, HIFK kuitenkin voitti tänään TPS:n!» Lähes koko raitiovaunullinen yritti hyökätä huuteilijan kimppuun.

Kotona istuin vain kuuman suihkun alla, tuntui että tuntikausia.

Tuo vuoden 1997 lokakuun 11. päivä määritti suomalaista jalkapalloa yli 20 vuoden ajan. Kun lähes keneltä tahansa suomalaiselta kysyttiin mieleenpainuvinta jalkapallomuistoa, melkein jokainen palasi aina tuohon kylmään ja sateiseen lokakuun iltaan. Kun minua on pyydetty ulkomailla kiteyttämään suomalainen jalkapallo, olen kerta toisensa jälkeen kerrannut tilanne tilanteelta Unkari-ottelun tapahtumat. Joka ikisen niukan tappion tai viime hetken maalin kohdalla olemme aina palanneet Unkari-ottelun loppuhetkiin.

Tavallaan siinä on jotain kovin suomalaista, että meitä eivät määritä niinkään voitot vaan tappiot. Juha Mieto on voittanut olympiakultaa, mutta hänet muistetaan kuitenkin parhaiten jäämisestä sadasosasekunnilla hopealle Lake Placidin olympialaisissa. Jääkiekossa muistetaan vanhoja otteluita, joissa viimeisellä minuutilla Ruotsi on rynninyt kahden maalin takaa tasoihin.

Suomen jalkapallomaajoukkueen seuraaminen on ollut tietystä mielessä yhtä murhenäytelmää. Suomen maajoukkue-jalkapallo käsittää lukemattomia pieniä toivon pilkahduksia, jotka kerta toisensa jälkeen ovat sammuneet. Aina karsintojen alussa on uskottu ja toivottu. Jokaisen tappion tai tasapelin jälkeen on toiveikkaina laskettu, olisiko vielä mahdollisuuksia, edes teoreettisia.

Kun Jonatan Johansson astuu pallon päälle omalla rangais-tusalueella ja Saksa tasoittaa peliajan viimeisellä minuutilla, kun Shefki Kuqi puskee päin maalivahtia avopaikassa neljä minuuttia ennen pelin päättymistä ja Tšekki tekee voitto-maalin 12 sekuntia myöhemmin kentän toisessa päässä, kun tuomari antaa Suomelle lahjapilkun ja Liechtenstein tasoittaa heti perään. Kun vatsatauti kaataa kolmasosan joukkueesta ja Unkari tekee lopussa voittomaalin Niklas Moisanderin pään kautta, kun Islanti tulee ensin tasoihin varsinaisen peliajan vii-meisellä minuutilla ja tekee sitten vielä tuomarivirheen avusta-mana voittomaalin lisäajan lisäajalla.

Ja kun Suomen jalkapallomaajoukkue lopulta saavutti kymmenien vuosien odotuksen jälkeen jotain, sekin tapah-tui tavallaan Suomen jalkapallohistorialle uskollisella tavalla. Suomi varmisti Kansojen liigan lohkovoittonsa häviämällä riittävän vähän. Maajoukkue onnistui taistelemaan Kreikasta tarvittavan enimmillään yhden maalin tappion – ja sekin maali oli tietenkin Suomen oma maali.

Kun Suomi lopulta varmisti vuosikymmenien odotuksen jälkeen ensimmäisen arvokisapaikkansa, olisi ratkaisevasta ottelusta riittänyt tappiokin.

Minulla oli ollut vatsa vähän sekaisin vuorokauden ajan ennen ratkaisevaa Liechtenstein-ottelua. Kun Jasse Tuominen teki voittomaalin, istuin tietenkin stadionin vessassa ja kuulin vain kohahduksen. Ottelun jälkeen ryntäsin kentälle juhlimaan arvokisapaikkaa muiden Suomen kannattajien kanssa. Näin kymmenittäin ja kymmenittäin niitä kasvoja, joiden kanssa olemme parikymmentä vuotta kiertäneet maajoukkueen perässä vieraspeleissä. Halailimme toisiamme ja itkimme ilosta.

Moni sanoi, että Unkari-ottelun sadepisarat jotenkin kevenivät tuona iltana. Suomen jalkapallohistorian ikimuistoisin hetki ei ehkä olekaan enää 11. lokakuuta 1997. Omalta osaltani ainakin yksi Unkari-ottelun ympyrä sulkeutui. Tällä kertaa ehdin kentälle asti. En päässyt halaamaan samaa kaveria kuin vuonna 1997, mutta nyt tuon kaverini isä oli järjestyksenvalvojana ja kävin heittämässä hänen kanssaan yläfemmat.

Kun aloin 1980-luvulla seurata maajoukkueen pelejä, olin ala-astetta käyvä pikkupoika, joka ihaili maajoukkuepelaajia, varsinkin ulkomaalaisia. Nuoruudessa kiersimme katsomassa otteluita, mutta lähes yhtä tärkeää oli matkoihin liittyvä seikkailu. Reissujen suunnittelussa edullinen hinta oli keskiössä, sillä aikaa oli enemmän kuin rahaa. Kun nousin politiikassa ensin kaupunginvaltuustoon ja eduskuntaan ja sitten puolue-

johtajaksi sekä ministeriksi, maajoukkueen seuraamista piti sovittaa yhä kireämpiin aikatauluihin. Nyt olen keski-ikäinen perheenisä, joka selvittää etukäteen pelipaikkakuntien hyvät ravintolat ja valitsee huolella hinta-laatusuhteeltaan parhaat hotellit.

Suomen maajoukkueen ympärille on tappioista, pettymyksistä ja epätoivosta huolimatta vuosien mittaan kasvanut pikkuhiljaa ensin muutamista kymmenistä, sitten sadoista ja lopulta tuhansista kannattajista koostuva uskollinen ja äänekäs joukko.

Matka Unkari-ottelun tuskasta Liechtenstein-pelin riemuun on ollut todellinen Via Dolorosa. Tärkeintä on ollut matka, ei määränpää. Tämä on kertomus siitä matkasta. Matkasta, jossa monesti jalkapalloa keskeisempää on ollut se, mitä jalkapallon ympärillä tapahtuu.

TOINEN LUKU

»Gullit esiin!«

Tein ensimmäisen ulkomaanmatkani viisivuotiaana kesällä 1982. Matkustimme isäni kanssa kansipai-koilla Tukholmaan. Laivalla oli tukahduttavan kuuma, perillä metromatkat tätini miehen alivuokralaisasuntoon Hässelbyhyn tuntuivat loputtoman pitkiltä, ja illalla nukahdin katsoessani televisiosta Espanjan MM-kisoja. Isääni ei jalkapallo tai urheilu ylipäättäen erityisemmin kiinnostanut, ennen kuin me lapset aloimme harrastaa urheilua. Pelejä seurasin Ruotsissa tätini miehen kanssa.

Tämä on ensimmäinen jalkapallomuistoni, vaikka yhtään peliä en sinänsä saa palautettua mieleeni. En myöskään muista katsoneeni Ranskan EM-kisoja kesällä 1984. Jalkapallo ja muu urheilu tulivat toden teolla elämäni vasta saman vuoden joulukuussa, kun perheemme muutti Pasilaan.

Länsi-Pasila oli vielä tuolloin suuri rakennustyömaa. Talomme alapuolella oli tuleva kouluni, mutta sen valmistuminen oli myöhässä. Niinpä me länsipasilalaiset kävimme aluksi koulua bussi- ja raitiovaunumatkan päässä Meilahdessa, ennen kuin pääsimme myöhemmin keväällä ensimmäisinä oppilaina lähikouluun. Kun jo seuraavana syksynä jatkoimme kolman-

nelle luokalle Itä-Pasilan puolelle Eläintarhan ala-asteen kouluun, kävin puolen vuoden aikana peräti neljää eri koulua neljällä eri luokalla.

Länsi-Pasilassa rakennustyömaat olivat leikkipaikkojamme. Siihen aikaan työmaat eivät olleet vielä valvottuja ja tiukasti aidattuja kuin nykyään, joten viikonloppuisin kiipeilimme rakennusnostureissa ja seikkailimme puolivalmiissa taloissa. Kun raitiovaunu numero seitsemän alkoi kulkea Länsi-Pasilassa vuonna 1985, avautui koko Helsinki meille uudella tavalla. Jo alle kymmenvuotiaina liikuimme raitiovaunulla ympäri kantakaupunkia.

Oleellista tulevan intohimoni kannalta oli se, että Pallokenttä, Jäähalli ja Kisahalli olivat Pasilasta lyhyen raitiovaunun tai polkupyörämatkan päässä. Aloin kahdeksanvuotiaana käydä katsomassa jalkapallo-, jääkiekko- ja koripallo-otteluita.

Toukokuussa 1985 Suomi pelasi jalkapallon MM-karsinnoissa Englantia vastaan Olympiastadionilla. Se oli ensimmäinen Suomen karsintaottelu kotikentällä Pasilaan muuttomme jälkeen. Stadionille oli pakkautunut 30 000 katsojaa. Minä en ollut paikalla, mutta kun Jallu Rantanen vei Suomen johtoon viidennellä peliminuutilla mahtavaa Englantia vastaan, yleisön huuto kuului Pasilaan asti. Pasilaan kantautuneen juhlinnan voi vieläkin aistia Yle Areenan videosta, jossa selostus hukkuu valtavan huudon sekaan.

Englanti oli tietenkin pelaajaluetteloltaan kiinnostava vastustaja, mutta nuoria pasilalaisia poikia kiinnostivat myös sen kannattajat. Englannissa elettiin pahinta huliganismin aikaa. Vain viikko Suomen ja Englannin kohtaamisen jälkeen pelattiin Heyselien stadionilla Euroopan cupin loppu-

ottelu; se muistetaan yhä hirvenä tragediana, jossa menehtyi 39 ihmistä.

Myös Suomessa valmistauduttiin englantilaisten huligaanien invaasioon. Pihojen tietotoimiston mukaan poliisi oli lainannut Eläintarhan ala-asteelta pesäpallomailoja joukkojen hallintaan. Englantilaisia jalkapallonkannattajia paimennettiin pesäpallomailoilla, joissa oli PESIS ON KIVAA! -tarrat. En vieläkään tiedä, onko kyse urbaanista legendasta vai tositarinasta, mutta ainakin seuraavana syksynä pesäpallon pelaaminen Eläintarhan ala-asteen pihalla sai aivan uutta merkitystä.

Karsinnoissa vuoden 1986 Meksikon MM-kisoihin Suomi jäi vain yhden voiton päähän kisapaikasta. Oli siis vain ajan kysymys, milloin Suomi pelaisi lopputurnauksessa.

Vaikka Suomi ei päässyt vuoden 1986 MM-kisoihin, nuo kisat määrivät loppuelämäni. Olen viidennen polven stadilainen ja viettänyt Helsingissä kaikki kesäni yhtä lukuun ottamatta. Vanhempani saivat kummallisen päähänpiston, että lapsiansa parasta ajattelevien vanhempien sosiaalinen vastuu on tarjota jälkikasvulle mahdollisuus mökkikesään. Niinpä minut ja sisarukseni pakotettiin Lohjansaareen vuokramökkiin viettämään kesää. Katsoin rätisevästä mustavalkoisesta mökkitelevisiosta jokaisen ottelun, ja päivisin kävimme pelaamassa tilanteita läpi yhä uudestaan viereisen seurantaloon pihalla. Maalina toimi pihakeinu, josta irrotettiin keinuosa. Neljävuotias pikkuveljeni sai toimia maalivahtina, »Shiltonshiltonina» Englannin maalivahdin Peter Shiltonin mukaan.

Meksikon vuoden 1986 MM-kisat muistetaan ehkäpä historian hienoimmasta ja historian röyhkeimmästä maalista. Molemmat tulivat samassa ottelussa saman pelaajan tekeminä.

Ensin Diego Armando Maradona huijasi koko maailmaa suorassa lähetyksessä »Jumalan kädellä». Kaikki muut paitsi ottelun tuomarikolmikko näkivät, että maali tehtiin kädellä. Ja vain neljä minuuttia myöhemmin nähtiin yksi jalkapallohistorian hienoimmista maaleista. Maradona lähti liikkeelle omalta alueeltaan, käytti vastustajia lähinnä pujottelukeppeinä ja kieputti lopulta solmuun koko Englannin puolustuksen.

Olin kisoissa kova Englannin kannattaja, ja minulla kesti noin kolmekymmentä vuotta antaa kädellä tehty maali Maradonalle anteeksi. Annoin kuitenkin. Sen sijaan kesällä 1986 saadusta jalkapallokärpäsen puremasta en todennäköisesti toivu koskaan. Palattuani kesälomalta Helsinkiin keräsin koko sarjan purkkapakkauksissa olleita MM-kisojen kortteja ja liityin luokkakavereideni jalkapallojoukkueeseen Ponnistukseen. Sillä tiellä olen edelleen.

Syksyllä 1986 olin katsomassa paikan päällä myös ensimmäistä maaotteluani, kun Suomi kohtasi EM-karsintojen avausottelussaan Walesin. Vastustajan riveissä pelasi Ian Rush, Liverpoolin 1980-luvun paras hyökkääjä. Walesilla oli myös yksi sen ajan maailman parhaista maalivahdeista, Evertonin Neville Southall. Hän ei kuitenkaan pelannut tuossa ottelussa.

Minulle ovat jääneet paremmin mieleen vastustajan pelaajat kuin itse ottelun tilanteet. Tämä kuvastaa laajemminkin Suomen maajoukkueen seuraamista noina aikoina. Stadion täyttyi pelattaessa huippumaita vastaan, mutta peleissä käytiin katsomassa pikemminkin vastustajia kuin kannustamassa Suomen joukkuetta. Suomeen ei uskottu eikä menestystä edes odotettu. Ei Suomi kieltämättä kovin usein voittoja ottanutkaan.

Ensimmäinen paikan päällä näkemäni maajoukkuevoitto

on ehkä juuri siksi jäänyt erityisesti mieleen. Suomi voitti Tšekkoslovakian syyskuussa 1987 EM-karsintojen viimeisessä ottelussa peräti 3–0. Se oli samalla päävalmentaja Martti Kuuselan viimeinen ottelu Suomen joukkueen peräsimessä. Pelin jälkeen pelaajat kantoivat Kuuselan kultatuolissa pois kentältä. Jostain syystä mieleeni on jäänyt erityisesti Kuuselan valkoinen Adidaksen verryttelypuku, joka loisti kirkkaana syysillassa.

Minulle itsellekin ovat jääneet 1980-luvulta mieleen etenkin ottelut, joissa vastustajana oli jokin jalkapallon suurmaa. Keväällä 1987 Suomi kohtasi EM-karsinnoissa kotona Tanskan, joka oli edellisen kesän MM-kisoissa tehnyt vaikutuksen iloisella pelillä ja varsinkin englantilaisten huligaanien vastakohdana pidetyillä roligaaneilla. Tanskan kielen sana *rolig* tarkoittaa rauhallista ja harkittua. Muistan lehdestä lukeneeni, miten Meksikossa Tanskan kannattajat kasasivat katsomoon korkeita oluttölkkitorneja ja tulivat iloisesti toimeen kaikkien muiden maiden kannattajien kanssa. Tanskalaiset pankit markkinoivat MM-kisamatkalainoja kannattajille, ja roligaaneja matkusti Meksikoon arviolta jopa parikymmentätuhatta.

Suomeen EM-karsintaottelua seuraamaan matkustaneita Tanskan kannattajia asui kotitalomme vieressä Hotelli Pasi-lassa. Edellisenä kesänä olin oluttölkkitornien lisäksi ihastunut roligaanien hattuihin, joissa Tanskan lipun väriset kädet taputtivat, kun veti narusta. Notkuin hotellilla ja yritin saada kannattajilta »klap-klap»-lippalakkia. En pettymykseksi tuolloin onnistunut saamaan lippalakkia, mutta myöhemmin kesälomamatkalla Tanskassa sellainen onneksi tarttui mukaan.

Vielä samana keväänä Suomi kohtasi Palloliiton 80-vuotisjuhlaottelussa Brasilian. Sekä Suomen että Brasilian suurin

tähti oli Zico. Tosin vain Ari »Zico» Hjelm pelasi ottelussa ja teki myös avausmaalin. Brasilian tasoitusmaalin taas teki muuan 21-vuotias Romário de Souza Faria. Tämä oli hänen ensimmäinen maajoukkuemaalinsa, hänen toisessa maaottelussaan. Tuntui aivan uskomattomalta, että Suomi saattoi johtaa Brasiliia vastaan.

Seuraavana vuonna Suomen vieraaksi MM-karsinnoissa tuli Länsi-Saksa. Joukkueessa pelasi iso joukko MM-hopeamiehiä ja tulevia maailmanmestareita. Saksa murskasi Rudi Völlerin ja Lothar Matthäusin johdolla Suomen, mutta muuta en odottanutkaan. Paljon tärkeämpää oli saada Kalastajatorpalla nimikirjoituksia Saksan joukkueelta EM 88 -tarrakeräilykirjaan. Olin edellisenä kesänä metsästännyt tarroja perheen lomamatkalla Kyproksella ja jatkanut vielä Helsingissä. Lopputuloksena tarrakeräilykirjassa on yhtä lukuun ottamatta kaikki tarrat. Vain Espanjan liiton logo jäi uupumaan.

Toukokuussa 1989 kävin viimeisen kerran ihailmassa enemmän vastustajia kuin kannattamassa omaa maajoukkuettamme. Edellisen vuoden Euroopan mestari Hollanti tuli MM-karsinnoissa vastaan, ja joukkueessa pelasivat Marco van Basten, Ronald Koeman, Frank Rijkaard ja ennen muuta Ruud Gullit. Olimme lähdössä seuraavalla viikolla oman joukkueemme Kullervon kanssa pelaamaan Tallinnan-turnausta, ja meidät oli pakotettu Suomi-Neuvostoliitto-Seuran kulttuuripalatsiin Töölöön katsomaan jotain propagandafilmiä neuvostonuorisosta. Pyörimme penkeillä hermostuneina. Illan ottelu kiinnosti huomattavasti enemmän.

Hollannin suurin tähti Ruud Gullit oli ollut loukkaantuneena, ja ennen peliä taidettiin spekuloida oman joukkueen

kokoonpanoa enemmän sitä, pääsevätkö suomalaiset näkemään Gullitin ihka elävänä. Olympiastadionilla oli maajoukkuehistorian suurin kotiottelun yleisömäärä, 46 217 katsojaa. Vain kerran on Suomessa ollut jalkapallo-ottelussa enemmän yleisöä, nimittäin vuoden 1952 olympialaisten finaalissa. Kumpakaan ennätystä ei todennäköisesti enää koskaan ylitetä. »Gullit esiin!» -lakana katsomossa taisi kertoa siitä, mitä täysi stadion oli tullut katsomaan.

Vettä satoi kaatamalla, ja stadion täyttyi sateenvarjoista. Emme olleet kaverini kanssa varautuneet sateeseen, mutta onneksi joku ystävällinen katsoja kaivoi meille jostain kertakäyttösadetakit. Yleisö odotti Ruud Gullitia vaihtopenkiltä kentälle, mutta yhtäkkiä me huomasimmekin jännittävämme Suomen puolesta.

Lopulta toisella puoliajalla Ruud Gullit vaihdettiin kentälle, ja suurin osa katsojista oli tyytyväisiä nähdessään sen hetken ehkä maailman suurimman jalkapallotähden. Minä ja kaverini sen sijaan olimme raivoissamme, kun Gullit syötti kolme minuuttia ennen loppua Hollannin 0–1-maalin. Emme voineet ymmärtää, miten ihmiset ympärillämme ottivat tappion niin tyynesti.

Minusta oli lopullisesti tullut Suomen kannattaja. Pelissä, joka oli päättynyt Suomen jalkapallolle niin tyypillisellä tavalla: lopussa vastustaja rankaisi.

9 789510 463062

Poliittisen kentän kovimman fudiskannattajan katkeransuloiset jalkapallomuistelmat

Helvetin uskottiin jäätyvän ennen kuin Suomen miesten jalkapallomaajoukkue raivaa tiensä arvokilpailujen lopputurnaukseen, mutta niin vain marraskuussa 2019 mahdollista tuli mahdollista ja Huuhkajat kampsesi itsensä EM-kisoihin. Historiallista iltaa Töölön jalkapallostadionilla oli tietenkin todistamassa myös Paavo Arhinmäki, joka tunnetaan pitkän linjan kansanedustajana mutta jonka juuret ovat vielä syvemmillä suomalaisessa jalkapallokulttuurissa kuin politiikassa. Kannattajajoukon ydinryhmään alusta asti kuulunut Arhinmäki on vuosien ajan kulkenut uskollisesti maajoukkueen rinnalla niin kotimaassa kuin ulkomailla – pettymyksestä toiseen. Marraskuisena iltana kaikki kuitenkin muuttui. Vai muuttuiko? Edessä oli jälleen yksi vastoinkäyminen, kun koronavirus sotki kisasuunnitelmat. Mutta tämänkin se kestää!

99.1 — ISBN 978-951-0-46306-2